

PS | PARTIT
SOCIALDEMÒCRATA

**DISCURS DE JAUME BARTUMEU DESPRÉS DE SER ELEGIT
PRESIDENT DEL PARTIT SOCIALDEMÒCRATA AL 9è CONGRÉS DEL
PS**

Centre de Congressos d'Andorra la Vella, 19 de setembre del 2009

Companyes i companys,

Fa nou anys, a l'Hotel Babot d'Ordino, vam fundar el PS.

Pocs pensàvem, en aquell dia, que, nou anys després el partit socialdemòcrata arribaria a ser el primer partit del país, el més votat i el que guanyaria les eleccions un dia del mes d'abril de l'any 2009.

Nou anys són pocs i són molts. Han estat suficients perquè el 2003 i el 2007 el PS guanyés els governs comunals d'Encamp i Andorra la Vella i fos present a tots els altres Consells de Comú (Canillo, Ordino, La Massana i Escaldes-Engordany) encapçalant l'oposició.

Ens queda una assignatura pendent, a Sant Julià. L'aprovarem amb nota.

Han estat suficients per a posar-nos, amb catorze consellers generals, en situació d'assumir el Govern d'Andorra.

La nit de la nostra –la vostra– victòria us deia que començaven les dificultats. Que res no ens seria regalat, que ens caldria ser forts i valents.

I us demanava ajuda. Perquè la necessitava, perquè la necessitàvem tots aquells que ens pertocava assumir i gestionar des del nou grup parlamentari del PS i l'Alternativa la complicada situació que ens deixava a la porta de la majoria absoluta.

Aquest dimecres ha fet cent dies que treballem des dels despatxos del Govern per a fer possible el canvi necessari que una majoria de ciutadanes i ciutadans vam votar el 26 d'abril.

No és fàcil. És complicat. I, sobre tot, aquells que no volien marxar dels despatxos oficials no ens ho posaran fàcil.

En aquests tres mesos hem vist així com els mateixos –uns i altres– que trobaven normal i no discutien que amb 14 vots al Consell General Albert Pintat formés un govern liberal monocolor, pretenen negar-nos el mateix dret als socialdemòcrates.

I ens ho pretenen negar quan la nostra victòria a la llista nacional fou clara, quan vam guanyar a una majoria de parròquies entre les quals les tres que tenen major nombre d'habitants, cosa que no va fer el Partit Liberal l'any 2005 quan no va guanyar ni a Encamp ni a Escaldes ni a Andorra la Vella.

Hi ha moltes ciutadanes i ciutadans que no entenen aquestes batalletes estèrils.

La majoria social i política d'aquest país vol que es trobi la manera de fer respectar un govern que treballa pel canvi tranquil que el poble ha volgut.

La gent ens demana fermesa però també rigor. Crec sincerament que la majoria vol que treballem, com ho hem sabut fer durant nou anys i dues legislatures, amb tenacitat i intel·ligència política, amb un treball pacient i constant.

Hem de fugir de la gesticulació i els focs d'encenalls.

N'hi ha que volen que el debat polític s'assembli a una bicicleta estàtica que no porta enlloc o a un molí que gira sempre sobre el mateix eix, però tampoc porta enlloc.

S'havien passat catorze anys dient que no volien ser els primers però tampoc els últims a l'hora de sortir de la zona grisa, de les llistes amb males companyies.

El president de la República francesa els va haver de posar de cul a la paret perquè, fent el contrari del que havia afirmat, encara, el dia 13 de febrer, Albert Pintat signés a París una declaració compromentent Andorra a acceptar l'intercanvi d'informació en matèria fiscal.

En tres mesos nosaltres junts, el grup parlamentari i el Govern, hem fet més que ells en els darrers quatre anys. Hem començat a recuperar el respecte dels nostres interlocutors internacionals sense badar, treballant de valent amb ganes i il·lusió: al servei de l'interès general.

Ho hem fet sense cedir espai al soroll ni tampoc als efectismes del radicalisme retòric.

Ho vam dir durant la campanya electoral, ho vaig confirmar durant el debat d'investidura i ho repeteixo avui: estem treballant en la recerca d'un acord polític nacional que permeti abordar amb responsabilitat respostes sòlides, de país, als problemes econòmics i socials.

En només tres mesos hem aconseguit transmetre confiança als nostres interlocutors i hem començat a recuperar credibilitat portes enfora.

Portes endins hem començat a redreçar l'Administració Pública, hi havia i hi ha molta feina.

Hem preparat, junt amb el grup parlamentari, una resposta immediata a la preocupant i dolorosa situació de 347 persones –347 famílies– que pateixen situacions de desocupació involuntària –que han perdut la feina– en un país –el seu, el nostre– en el qual fins avui la majoria liberal no havia volgut ni sentir parlar de preveure una assegurança contributiva per desocupació involuntària.

Hem començat a comprovar amb quina lleugeresa s'ha malgastat el diner públic en projectes faraònics i hem pogut confirmar, una volta hem procedit a la revisió dels estats financers de l'Administració, que l'endeutament de l'Estat supera els 1.100 milions d'euros.

Hem fet feina però en tenim molta més encara.

I per fer-la ens hi hem de posar tots.

Per això necessitem un partit fort, cohesionat, amb una síntesi de les seves diverses, positives i enriquidores sensibilitats.

Els socialdemòcrates hem fet molt camí en només nou anys.

Ho hem fet fent nostre aquell lema de Jean Jaurès que recordava en el debat d'investidura, el passat 28 de maig: "... aller à l'idéal, comprendre le réel."

Tocant de peus a terra.

Els fundadors de la Internacional socialista ens van marcar el camí: en els àmbits essencials de la societat cal fer passar, cal fer respectar, l'interès general per davant dels interessos particulars.

Perquè la crisi internacional –també la crisi estructural andorrana– demostra que s'ha volgut sacrificar l'interès general, el del conjunt col·lectiu, el de la humanitat d'avui i demà en el seu medi ambient- a un mercat lliure i totpoderós.

La qüestió d'actualitat avui, l'any 2009, a Andorra com arreu d'Europa és aquesta: els socialdemòcrates hem de dibuixar la frontera, la línia divisòria, entre el que ha de romandre privat i el que ha de formar part de l'economia social, és a dir, el que ha de ser un servei públic.

La crisi financera internacional, que també ha tingut repercussions a casa nostra, ens ha fet veure que hi ha sectors de l'economia que ens pensàvem que havien de ser estrictament privats, però que hem de constatar que tenen massa influència sobre el benestar col·lectiu com per no ésser sotmesos a una regulació per part de l'Estat. El sector financer és un d'aquest àmbits.

Però també ho és la natura, l'entorn natural, perquè les generacions futures són part integrant de la societat els interessos de la qual hem de protegir. I l'ecologia és avui un dels reptes essencials de la globalització.

Quan l'Estat no regula bé, el mercat no funciona o produeix resultats que no són tolerables. L'Estat és imprescindible en tant que regulador i en tant que autoritat que fa complir les normes.

Així ho diu també la nostra Constitució, en l'article 32: "L'Estat pot intervenir en l'ordenació del sistema econòmic, mercantil, laboral i financer per fer possible, en el marc de l'economia de mercat, el desenvolupament equilibrat de la societat i el benestar general."

Companyes i companys, no ens ha de fer por debatre de la frontera entre privat i públic, mercat i democràcia, el que cal pagar i el que ha de ser gratuït.

La nostra ambició política és col·lectiva, el nostre projecte és global però no podem oblidar la individualització de la nostra societat.

La igualtat és el nostre horitzó però la uniformitat no és la nostra aspiració.

Els socialdemòcrates, els progressistes, no proposem pas esborrar les diferències, les identitats, els talents.

El nostre projecte és portador d'una proposta d'igualtat emancipadora que permeti a la gent, a les persones, construir la seva vida amb les mateixes oportunitats.

Aquí tenim una qüestió cabdal que ens separa dels conservadors neoliberals: per a nosaltres les persones no són uns accessoris de la societat de mercat, que exclou i margina.

L'educació i la cultura són a la base del nostre projecte. D'altra banda, front a un cert desencant dels ciutadans, que es tradueix en un argument de l'abstenció, és indispensable trobar noves formes per fer participar la població a la preparació de les decisions que l'afecten, al control de l'acció política i a l'avaluació de les polítiques públiques.

Els socialdemòcrates, els progressistes, hem d'adaptar les nostres idees, el nostre ideal, a les noves situacions de la societat i del món, aprofitant l'experiència derivada de l'exercici de responsabilitats institucionals, però també hem de trobar noves formes de participació democràtica que afavoreixin el desenvolupament dels ciutadans.

Acabo citant un discurs pronunciat dilluns passat, 14 de setembre del 2009, al Gran amfiteatre de La Sorbona a París, pel president de la República Francesa Nicolas Sarkozy en obrir la Conferència internacional de presentació de les conclusions de l'informe de l'anomenada Comissió Styglitz.

“Entre ceux qui veulent que tout recommence comme avant parce qu’ils n’arrivent pas à penser autrement ou parce que l’intérêt les y pousse, et ceux qui son persuadés que rien ne peut plus être comme avant et qu’il faut conduire au plus vite ce changement, la bataille intellectuelle, morale, politique est engagée.”

Em sembla que ens podem fer nostra aquesta reflexió.

Als socialdemòcrates, a la gent de l’Alternativa ens pertoca, ara i aquí, dur endavant la batalla intel·lectual, moral i política per a fer possible quant abans el canvi necessari.

Estic segur que, junts, ens en sortirem!